

πλησιάζουν στρατιώτες. Αυτοί, από ψηλά, σε βλέπανε, σε παρακολουθούσαν, κ' αν ήξεραν πως είσαι μοναχός σου, θα σε σκότωναν, αλλά θα νόμισαν ότι πωσ από σένα ακολουθούν και άλλοι...

Όταν την άλλη μέρα ζήτησαν, ήταν μεσημέρι ! Πί ήσυχια και τί γαλήνη, μέσα στη μονή !... Χορταριαμένα στον αβύθρο γκαρμιάματα και δένδρα ύπεροφρούς φρεσολοιδόσαν, με καταπράσινα φυλλώματα, που τα χαίριε ένας ήλιος χρυσός. Κίτρινα λουλουδάκια κορνιζάρανε τους μεγάλους τοίχους του, σαν δλόχρωση κορνίζα.

Πώς θα ήθελα να έμενα εκεί, να χορτάσω ήσυχια, να χορτάσω γαλήνη και καλωσύνη φύσεως ! Μα ο φάκελλος ο ελείγιονος, ο έμπιστευτικός : Αυτός τί θέ γινόταν ;

Δρόμο, λοιπόν, για την Στράμνιτσα. Ο ήγουμενος μου έδωκε έναν εχονομακάρη της μονής, Τραγιανό όνομαζόμενον, γ.ά να με συνοδεύη. Ήταν ένας γερός και νευροδενικός έφηβος, με τη λευκή καλοκαιρινή ένδυμασία της περιφέρειας, που τόσο μοιάζε με τη φουσανέλλα των δικών μας χωρικών, μ' ένα ζωνάρι πέτσινο, πλατύ και κεντημένο με καρούλια ομοιαιτερα, και τα πόδια μέσα σε μάλλινες κάλτσες, χοντρές και πλουμιστές, με πολύχρωμα λουλούδια και κεντηθία και τυλιγμένες με λωρίδες πέτσινες. Γι' αυτό το βάδισμά του ήταν άθροβο και μαλακό.

Τότε πρόβαε και τ' άλογο μου, για το όποιο μου είπε ο ήγουμενος σαν έβρεγα :

—Όραίο τ' άλογάκι ! Ποιό το βρέρες ; Κάποιο μερακλή θα ήταν. Τα χάμορα του ήταν πέτσινα, πελοισμένα με πέσινα χαϊμαλιά και χάντρες γαλάζιες, άσπρες, κόκκινες, φούντες από λεπτό πετό, πολύχρωμες, και τούρες κίτρινες, βαμβακικές, κ' η σέλλα κατακτεντημένη με μπρούντινα τσιτρία, χρυσότορες και σερφίτα πολύχρωμα λεπτόν δερματίων.

Τη σέλλα αυτή, την κεντητή και την χρυσότορη, μου την πήρε έπειτα ένας άξιοκτιστός στη Δοιράνη, για να επιδοθείσθε στο τραίνο, για τη Θεσσαλονίκη, τ' άλογο μου. Μα και τ' άλογο μου τόχασα κατόπιν, στη Θεσσαλονίκη. Τό είχα δώσει του φίλου Κίρου Κίρου, μηχανικού τότε της Δημαρίας, να μου το φυλάξη, με τα άλογα του Δήμου, ως που ν' άποστρατεύωθ, και τού το πήρε και το έβασάνισε ένας Πατριός, που είχε αναλάβει, ως έργολάβος, την καθαριότητα της πόλεως.

—'Ας εινε !... —'Ας τραβήξουμε το δρόμο μας κατ' την Στράμνιτσα, για να μην καθυστερούμε και στην ελείγιονοσά άποστολή μας.

Σαν προχωρήσαμε άρκετά, μπήκαμε σ' ένα δρόμο, που τον σκέαταν δένδρα ψηλά και τουφωτά. Καί έπειτα βγήκαμε σ' ένα μέρος άνοιχτό, που μα κοιλάδα πράσινη σε καλούσε να βαλωθής και ν' αναπαηθής. Μά δεν προφτάσαμε να σταθούμε και να κάτσουμε, και μα φρονή, έπιτακτη και δυνατή, μάς ξάβασε, μέσα από μια σερφή λόχη :

—Μην πλησιάζετε αϊτού, άπαγορεύεται !... —Γιατί ; —Θάβουε αϊτού κοντά τους χολεριαμένους !... —Ήταν ένας στρατιώτης, που τον είχανε σκοπέ εκεί, για να άποικυνη τους διαδέτες.

Μια κρινάδα διέδραμε το σώμα μου. Καβαλλίκεμα και χτίσησα τ' άλογο προς τα ανατολικά, όπου ήταν η Στράμνιτσα. Πίσω μου έτρεχε ο Τραγιανός, όχι για ν' άποφύγη τη χολέρα αϊτός, αλλά για να με προσφτάση.

Περνούσαμε τώρα ένα χωριουδάκι. Μπάνιτσα το λέγαμε. —Στάσου, μου λέει μα στιγμή ο Τραγιανός, κάτι να πω έδω, κάποιο δέλημα από το γούμενο !

—Μοσέ, φεύγη, τοι λέω, και θα κολλήσουμε κι' έμεις χολέρα !... Κοντεύουμε πειά στη Στράμνιτσα. Νά, άτ' έξω, ένα μεγάλο σπίτι, μέσα σε πρασινάδες και νερά. —'Εδώ θα κατοική, σκέβητρα, ή έντιχία...

Παρανάτω, σ' ένα αυλάκι, ένας εζώνος έπλενε κάτι πανιά. Έπλενε και τραγουδούσε ένα τραγουδι, άργό και παραποιητικό :

Ποιός στο 'πε, καϊδεμένο μου, δέν σ' αγαπά, καμμένο μου... —Τί κτίριο εινε αϊτό ; τοι λέω. Στρατηγείο ; —Ναί, μου λέε... Στρατηγείο της...Χολέρας !... —'Αηλαδή ; —Νοσσοκαμείο των χολεριανών !... —'Ανατριχίλα μ' έπιασε. —Καί σάς, τούς εζώνους, βγήκανε να βάλινε έδω ; τόν ρωτώ. (Τό τέλος στο προσεχές)

ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΜΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΔΗΛΗΓΙΑΝΝΗ

Ο Δηληγιάννης κ' ο φιλεπέλερος έπισκεπτής του. Πώς έφυγε σαν έβρεγμένη γάτα. Χαριεντισμοί μεταξύ πολιτικών αντιπάλων. Ή πρόσκλησις τής Ναπολέωνος. Όπου ο Δηληγιάννης κινει τον άρρωστο. Πώς έκοψε το κάρπιμα. Ο κυριος... ένω-μετάρχεις, κτλ. κτλ...

Λίγον καιρό πριν από τον άτυχη πόλεμο του 1897, έπισκέφθηκε τον πρωθυπουργό τότε Θεόδωρο Δηληγιάννη κάποιος πολιτικός του φίλος, και με τη μεγαλειότερη άφέλεια του κόσμου, τού είπε ότι η περιστάσις έπέβαλλαν την άμεσο κηρύξη πολέμου εναντίον της Τουρκίας.

—Λέγετε, φίλατέ μου, ότι πρέπει να κάμωμε τον πολέμου ; άποκρίθηκε στον φιλοπόλεμο έπισκεπτή του ο άειμνητός πολιτικός. Είσιθε και έμεις της γνώμης ταύτης ; Φρονείτε ότι ο πόλεμος θ' άπέβαινε ύαν εις καλον ;... Τότε... τότε, χάριν ύμών, να κάμωμε πολέμου !... Τότε να πολεμήσωμε !...

—'Αλλά με παρεξηγείτε, κύριε πρόεδρε ! βιάστηκε να διακόψη τον Δηληγιάννη ο φιλοπόλεμος έπισκεπτής του. —Παρεξηγώ ύμάς ; φώναξε άμείσως ο Δηληγιάννης. Όστε δέν θέ-λετε πόλεμον ; Τότε να μη κάμωμε πολέμου ! 'Αφού τοιαύτη εινε ύ-μω η γνώμη !

Ο φιλοπόλεμος κατάλαβε τη σημασία των λόγων του Δηληγιάννη κ' έφυγε σαν βρεγμένη γάτα !

Λίγον πριν διοκορονθή ο Δηληγιάννης, συναντήθηκε με τον Θεοτόκη στά άνακτορα. Οι δύο πολιτικοί αντίπαλοι χαρετήθηκαν σαν ενκαρία φίλοι, με χαμόγελα και θερμότητες χειρών.

Στη συνάντησις αυτή παρενοχλήθη και ο Δηληγιάννης ύπονογός της Παιδείας κ. Καραπάνος, ο όποιος, άπαντώντας στίς συ-χαρητήρια του Θεοτόκη, τού είπε :

—Κύριε πρόεδρε, αν έχετε καμιά δια-σκέα, έγχαριστός θα σάς την διορίσω... Ο Θεοτόκη τότε, για να άνταποδώσει το φιλοφρόνημα, τού απάντησε :

—Και έγω, όταν έλθω εις τα πράγματα, ενκαριστός θα σάς διορίσω ένα...λοιδόρη !

Ο Δηληγιάννης, όταν άκουσε την άπάντη-ση αϊτή του πολιτικού του αντιπάλου, ξε-καθόστριξε από τα γέλια...

Ο Δηληγιάννης διασκέδαζε συχνότατα με τό να διηγείται το άκόλουθο ανέκδοτό του :

Μιά μέρα, όταν ήμουν νεπολέωντα σ'ο Παρίσι, έκλήθη από τον Ναπολέοντα Γ' σ' ένα κινύρι, το όποιο θα διακοσούσε δεκα-πέντε ήμέρες. Ή τμή ήταν μεγάλη. Ή-μουν ο μόνος των πρεσβειτών, ο όποιος είχε προσκληθή σ' αϊτό το κινύρι. Ο άλλόρχης τού αυτοκράτορος, ο ό-ποιος ήταν φίλος μου και από τον άπολον έζητησα λεπτομέρες για το κινύρι, μου απάντησε : «'Αν ή έξοχότης σας δέν έχει άλογο για το κινύρι, μπορεί ν' βρη περίφημο με πέντε χιλιάδες φράγκα...». Έπει-τα ρώτησα ένα άλλον φίλο μου για τα ύπολόγια έξωδα, στα όποια θα ύποβαλλόμουν, αν δεχόμιν την πρόσκληση, κ' έτοι έμαθα ότι το κινύρι αϊτό και ή ενίμενία του αυτοκράτορος θα μου στοιζίχαν είκοσι χιλιάδες φράγκα. Γι' αϊ τ' άποφύγο, λοιπόν, την άλλη μέρα έπιασα... έρωστος, στο κρεββάτι, με τυρωτό, ειδαιτοίση σχετικώς τον αβύλοχη τού αυτοκράτορος και μόνον μετά δέκα μέρες βγήκα από την πρεσβεία. Ήταν εύκολότερο, βλέπετε, να βρω είκοσι πυρωτούς, παρά είκοσι χιλ-λιάδες φράγκα !

Ο Δηληγιάννης εις τα 75 του χρόνια ήταν φοβερός κατινστής. Κά-τιςε κατ' άποτίμησιν τοιγάρα χοντρά και άναθε το ένα έπάνω από το άλλο. Όταν όμως άρρώσθησε και τού συστήσαν οι γιατροί να μετριά-ση το κάρπιμα, ο Δηληγιάννης τού είπε :

—Θά το κόψω άωσσοδιόλο ! Και έπιως πάντα, κράτησε τού λόγου του. Δέν κάρπισε ποτέ πειά !

Κάποιο ο Δηληγιάννης θέλπε να κινή μια μικρή έκδρομή, από την Αίθριο στο χωριουδάκι 'Αγιος. Οι χαριάτες, όταν μάβανε πως κάποιο είλοπιμο πρόσωπο θα πήγαμε στο χωριό τους, βγήκανε να τον προτίαν-τήσουν και προσεφάνησαν τον Δηληγιάννη μ' αϊτά τα λόγια :

—Τά σεβασμάτα μας και καλώς ώρισες, κύριε...νοματιάρχη !

Ο Δηληγιάννης δέν μπόρεσε να μη γελώση και κατόπιν γύρισε στίς φίλους του, που τον συνώδευαν, και τού είπε :

—Εδύγεις οι άνθρωποι, διά τους όποιους ή κατάτη έ-ξουσία εινε ή τού ένομοτύω-χου !...

